

Hyvät teot – oppi vai elämäntapa?

Augsburgin uskontunnustus vahvistettiin vuonna 1530. Sen tekstissä pitäytyvät jumaluusoppineet ovat vuosisatojen ajan kiistelleet keskenään hyvien tekojen merkityksestä. Asiaa on käsitelty Luterilaisen kirkon tunnustuskirjoissa, joiden kokonaisuus määriteltiin v. 1580.

Nämä tunnustuskirjat löytyvät Suomen evankelis-luterilaisen kirkon nettisivuilla. Nettisivujen lopussa on tiukka julkaisukielto: *”Teksti on tarkoitettu tutkimus-, opetus- ja opiskelukäyttöön. Tekstin saa hakea itselle, mutta kopioiminen ja edelleen levittäminen on ehdottomasti kielletty. Muuta kuin henkilökohtaista tutkimuskäyttöä varten tarvitaan erillinen lupa kirkon keskusrahastolta.”* Minulla tällaista lupaa ei ole, mutta rohkenen silti siteerata näillä sivuilla olevaa tekstiä osittain.

”Jotkut Augsburgin tunnustuksessa pysyvistä jumaluusoppineista ovat sanoneet, että ”Hyvät teot ovat pelastumiseen välttämättömiä. ... Toiset taas ovat väittäneet, että hyvät teot ovat välttämättömiä, mutta eivät pelastumiseksi vaan muista syistä.”

*Kirkossa ei pidä sallia edellä mainittujen sanontojen eli propositioiden käyttämistä, koska ne eivät ole terveen opin ja puhutavan mukaisia ja koska paavilaiset jo kauan ovat käyttäneet niitä vastustaessaan meidän kristillistä uskonoppiamme. Sitä tunnustustamme, että **usko yksin vanhurskauttaa ja pelastaa**. On varottava, ettei pelastajamme Kristuksen ansiota vähätellä ja ettei uskovilta riistetä lujaa ja varmaa pelastumisen lupausta.*

Tässä kiistassa jotkut ovat väittäneet, että hyvät teot eivät ole välttämättömiä vaan vapaaehtoisia; niitähän ei pakota tekemään pelko eikä lain määräämä rangaistus, vaan niiden pitää olla lähtöisin alttiista hengestä ja iloisesta sydäimestä.”

”Ensinnäkin on todettava, että seuraavista tämän opinkohdan kysymyksistä vallitsee keskuudessamme täysi yksimielisyys:

- Jumalan tahdon, järjestyksen ja käskyn mukaan uskovien on elettävä hyviä tekoja tehden.

*- Oikeita hyviä tekoja eivät ole sellaiset, joita itse kukin hyvässäkin tarkoituksessa keksii tai joita tehdään ihmisten laatimien sääntöjen mukaisesti. Hyviä ovat ne teot, **joita Jumala itse on sanassaan määrännyt ja käskenyt.***

*- **Oikeita hyviä tekoja ei tehdä omin, luonnollisin voimin.** Niitä syntyy vasta sitten, kun ihminen on uskossa päässyt sovintoon Jumalan kanssa ja kun Pyhä Henki on hänet uudistanut eli, Pyhän Paavalin sanoja lainataksemme, kun hänet on luotu uudestaan ”Kristuksessa Jeesuksessa hyviä tekoja varten”. (Ef. 2:10)*

Siitäkään ei ole kiistaa, kuinka ja miksi uskovien teot kelpaavat Jumalalle ja miellyttävät häntä siitä huolimatta että ne tässä ruumiissa tehtyinä ovat epäpuhtaita ja epätäydellisiä. Ne kelpaavat Herran Kristuksen vuoksi, koska niiden tekijä on uskovana Jumalalle mieluinen. Sellaisia eivät ole

*ulkonaisen järjestyksen ylläpitämiseen kuuluvat teot, joita kääntymättömiltä epäuskoisiltakin vaaditaan ja joita he myös tekevät. Maailma kyllä kiittelee niitä ja Jumalakin palkitsee ne tässä elämässä nautittavilla lahjoillaan. **Koska ne eivät kuitenkaan ole lähtöisin oikeasta uskosta, ne ovat Jumalan silmissä syntiä, synnin saastuttamia. Jumala pitää niitä syntinä, saastaisina, koska niiden tekijän luonto on turmeltunut eikä tekijä itse ole sovinnossa Jumalan kanssa. Eihän paha puu voi kantaa hyvää hedelmää.** (Matt. 7:18) "Kaikki, mikä ei ole uskosta, on syntiä" (Room. 14:23). **Ensin täytyy henkilön olla Jumalalle mieluinen - nimittäin yksin Kristuksen tähden - ennen kuin hänen tekonsa miellyttävät Jumalaa.***

Usko on siis kaikkien niiden tekojen äiti ja lähde, jotka ovat todella hyviä ja Jumalalle mieluisia ja jotka Jumala palkitsee sekä tässä että myös tulevassa elämässä. (Gal. 5:22) Siksi pyhä Paavali sanoo niitä uskon ja Hengen oikeiksi (Ef. 5:9) hedelmiksi."

Me uskomme, opetamme ja tunnustamme, että hyvät teot on tyyten suljettava ulkopuolelle, milloin on kysymys pelastuksestamme. "Armosta Jumala on teidät pelastanut antamalla teille uskon. Pelastus ei ole lähtöisin teistä, vaan se on Jumalan lahja. Se ei perustu ihmisen tekoihin, jottei kukaan voisi ylpeillä." (Ef. 2:8-9).

.....

Kristinoppi on jäänyt armon loukkuun. Gnostilaiset ovat aina suhtautuneet kriittisesti kristinuskossa esiintyvään käsitykseen armosta ainoana pelastukseen johtavana tienä. Kun kristityt oppineet sanovat, että teoilla ei ole mitään vaikutusta siihen, pelastuuko ihminen, niin gnostilaiset ovat täysin päinvastaista mieltä – nimen omaan teot vaikuttavat siihen miten sielulle käy kuoleman jälkeen.